

- **цільових та інших доорувільних внесків підприємств, установ, організацій та громадян.**

Відповідно до чинного законодавства кошти від збору за забруднення довкілля розподіляються між місцевими, обласними, та Державним фондом охорони навколишнього природного середовища та не оподатковуються. До 10 % коштів Фонду може резервуватися для здійснення непередбачених випадків, пов'язаних з природоохоронною діяльністю, що не мають постійного характеру і не могли бути передбачені під час складання проекту Державного бюджету України [3]. Органом управління екологічного фонду є рада, яка розподіляє кошти фонду. До її складу з правом ухвального голосу можуть входити представники адміністрації установ природно-заповідного фонду, державних органів з охорони природного середовища, громадських екологічних об'єднань, провідні науковці, фахівці, а також представники від громад, підприємств, установ та організацій, які передали в екологічний фонд власні кошти. Водночас важливо також розробити й запровадити механізм економічного стимулювання власників і користувачів земель заповідних територій, підходи щодо активного природоохоронного менеджменту.

Підсумовуючи, можна зробити висновок, що створення цільових екологічних фондів сприятиме інтеграції України у Всеєвропейську стратегію збереження біологічного та ландшафтного різноманіття задекларованої у "Конвенції про біорізноманітність", прийнятої на Конференції ООН у Ріо-де-Жанейро (1992 р.), як основної ланки функціонування біосфери. У цьому зв'язку важливо прискорити прийняття Верховною Радою України закону про національний екологічний фонд, що сприятиме більш ефективному й цільовому використанню коштів діючих в Україні екологічних фондів усіх рівнів.

Список використаної літератури

1. Становлення екологічної відповідальності бізнесу в Україні. // О.М. Стрішенець, А.М. Колосок // Актуальні проблеми економіки – 2016. – №5 (179). – С. 215-220.
2. Про природні ресурси й екологію: Збірник законів України. – Х.: ПП «Ігвіні», 2005. – с. 377.
3. Закон України "Про Державний бюджет України на 2015 рік" (стаття 12).

УДК 33,2(477)

Диль Х., Панасюк С.

*студентки Східноєвропейського національного
університету імені Лесі Українки*

Науковий керівник: Стрішенець О.М.

*д.е.н., професор, завідувач кафедри аналітичної економіки
та природокористування*

**СУЧАСНЕ АНТИКРИЗОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЕКОНОМІКИ
УКРАЇНИ**

Сучасність поставила перед урядами більшості країн світу, в тому числі Україною, необхідність вжиття термінових заходів з метою недопущення руйнівного впливу світової фінансової кризи на економіку. Наприкінці минулого року Україна під дією внутрішніх чинників і зовнішніх процесів вступила в фазу фінансової кризи. Це змушує керівництво країни здійснювати не тільки негайні, але і стратегічні науково обґрунтовані кроки з метою антикризового впливу на економіку. Антикризове регулювання економіки є важливою складовою державної економічної політики, яка має на меті вирівнювання дії циклічних економічних коливань світової економіки на виробничі і невиробничі процеси відповідної країни. Вчасна політика застосування фінансових інструментів у складі комплексної стратегічної антикризової діяльності держави дає змогу значно зменшити кризові виробничі спади, пом'якшити соціальні наслідки кризи, створити підґрунтя для майбутніх структурних змін та оновлення економіки.

Вивченням теоретичних засад фінансової політики та антикризового управління займались, зокрема, вчені О.О. Терещенко, С.В. Мочерний, Г.Г. Кірейцев, М.М. Александрова, С.О. Маслова, С.Н. Горлов-Марченко, С.М. Іванюта, Е. М.Коротков. В їх роботах розглянуто коло проблем, пов'язаних з ідентифікацією кризових процесів, визначенням причин та наслідків криз, вивченням механізму антикризового управління як на макро-, так і на макрорівні. Вченими досліджувалось використання зокрема фінансової політики як елемента усєї державної регуляторної політики, [2].

На нашу думку, антикризове регулювання в Україні має носити характер не лише вирішення проблем, пов'язаних з впливом сучасної, по суті, тимчасової світової фінансової кризи на економіку держави. Воно має бути також спрямоване на розв'язання протиріч в економіці, які накопилися за майже два з половиною десятиріччя незалежності країни і мають більш глибоку природу (це структурні незбалансованості в економіці, технологічне відставання виробництва, низький рівень якості вітчизняної продукції, малий обсяг експорту, надмірний обсяг імпорту, валютизація економіки тощо). При вирішенні усіх цих питань визначну роль має фінансова політика держави. Загалом метою фінансової політики держави є забезпечення оптимальних умов для створення, розподілу та перерозподілу валового внутрішнього продукту між окремими суб'єктами народного господарства, соціальними та територіальними групами. Задачі державної фінансової політики значною мірою залежать від таких факторів, як:

- Соціальні та політичні процеси, що відбуваються у суспільстві;
- Рівень і структура виробництва та споживання в країні;
- Стан функціонування фінансової системи та фінансового механізму;
- Стратегічні пріоритети розвитку технологічного потенціалу країни;
- Стратегія вибору місця країни в міжнародній торгівлі тощо.

Кризова економічна фаза виробництва в країні, яка є складовою економічного циклу, обумовлює особливі задачі регуляторної фінансової

політики. Ми сформулювали їх наступним чином: пошук ресурсних джерел вирішення фінансових проблем; оцінка адекватності зовнішніх запозичень; підвищення ефективності використання наявних фінансових ресурсів; відновлення кредитування необхідних секторів економіки; відновлення (створення) привабливого інвестиційного іміджу держави; створення умов для трансформування заощаджень населення у інвестиції; сприяння відродженню довіри до фінансової системи країни; відродження (розвиток) вітчизняного виробництва, покращення якості вітчизняних товарів; зменшення імпорту; відродження (розвиток) експорту, відхід від експортування сировини; вироблення стратегії розвитку експортної кваліфікації країни; вирішення проблем безробіття; запровадження інноваційної програми розвитку галузей за обраною раніше стратегією пріоритетності. Тому залежно від цілей, які ставить перед собою держава, можемо привести такі аспекти державного фінансового регулювання: антиінфляційна політика; валютне регулювання; регулювання зайнятості; фіскальне регулювання; митна політика; інвестиційна політика; інноваційна політика, [3].

Отже, головне завдання держави під час криз полягає в сприянні швидкому вирівнюванню суперечностей, переходу до поживавлення та піднесення, а згодом – в запобіганні того, щоб нагромадження відхилень і диспропорцій набуло загрозливого характеру. Тобто антикризове регулювання – це комплекс заходів, які мають на меті зменшення глибини економічної кризи, вирішення економічних і соціальних проблем, перспективний розвиток і структурну перебудову економіки. Об'єктами антикризового регулювання є обсяг платоспроможного попиту й інвестиційний процес, а його основними фінансовими інструментами – бюджетно - податкове регулювання та грошово - кредитна і валютна політики [1].

Список використаної літератури

1. Ридзевська О.В. Економічна криза та фінансові інструменти антикризового регулювання в Україні / О. В. Ридзевська [Електронний ресурс]. – Кіровоград. – 2009. – Режим доступу : <http://www.nbuv.gov.ua/>
2. Антикризисное управление: ученик/Ред. Э.М. Коротков. – М.: ИНФРА-М, 2002. – 431 с.
3. Воронкова В.Г. Соціально-економічне прогнозування: навчальний посібник. – К.:ВД «Професіонал», 2004. – 283 с.

УДК 33:504

Захарчук Дарина Андріївна
студентка 5 курсу Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки
Шилюк Андрій Олегович
студент 6 курсу Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки
Науковий керівник: Стрішенець О.М.
професор Східноєвропейського національного університету ім. Лесі Українки